

1. כ. א.חמד ת.ז.
2. ב. א.חמד ת.ז.
3. א. (ילידת 8.8.200) ת.ז.
4. מ. (יליד 10.8.2001) ת.ז.
5. מ. (יליד 31.7.2002) ת.ז.
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה שורצברגר-ע.ר.
ע"י בא כוח עוה"ד עדי לוסטיגמן (מ.ר. 29189) ואח'
רח' שמואל הנגיד 27, ירושלים, 94269
טל': 02-6222808, פקס: 03-5214947

העותרים

- נ ג ד -

שר הפנים

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
מרח' מח"ל 7, מעלות דפנה
טלפון: 02-5419522, פקס: 02-5419582

המשיב

כתב תשובה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, להלן תשובתו של המשיב לעתירה שבכותרת. המשיב יטען כי דינה של העתירה להידחות על הסף בשל שיהוי ולגופה בשל העדר עילה, כפי שיפורט להלן.

1. עניינה של העתירה שבכותרת בהחלטת המשיב, שאושרה ע"י וועדת ההשגה לזרים, לדחות את בקשת העותרים לאיחוד משפחות (להלן: "אהמ"ש"), לאור החלטת הממשלה 3598 מיום 15.6.08 (להלן: "החלטת הממשלה"), שבה נקבע, על סמך חוות דעתם של גורמי הביטחון המוסמכים, כי ברצועת עזה מתבצעת פעילות שעלולה לסכן את בטחון המדינה ותושביה, ועל כן אין לאשר מתן רישיונות לישיבה בישראל או היתרים לישיבה בישראל לתושבי רצועת עזה.
2. ייאמר כבר בפתח הדברים כי החלטת הממשלה האמורה כוללת הוראת תחולה ברורה ומפורשת, שלפיה החלטת הממשלה תחול מכאן ולהבא, להוציא בקשות שאושרן קודם לה. לנוכח קיומה של הוראה מפורשת כאמור, מובן כי ההחלטה לדחות את בקשתם של העותרים, אשר הוגשה בסמוך להחלטת הממשלה ולא אושרה קודם לה, בדין יסודה, ואין כל עילה להתערב בהחלטה בענין זה. העותרים מתפלפלים בטענות משפטיות שונות על מנת לנסות להצדיק פרשנות אחרת להחלטת הממשלה, אלא שטענותיהם של העותרים אינן מתיישבות עם לשונה המפורשת של החלטת הממשלה, ומשמען הלכה למעשה ניסיון לתקוף את החלטת הממשלה בפני בית משפט הנכבד, שאינו מוסמך לענין.

א. תמצית העובדות הצריכות לעניין

3. העותרת 1 הינה תושבת קבע ילידת 1971. העותר 2 הינו בעלה של העותרת 1, תושב עזה יליד 1956, ולהם שלושה ילדים משותפים הרשומים במרשם האוכלוסין במעמד קבע.
4. ביום 27.1.98 נישאו העותרים.
5. ביום 8.11.99 הגישה העותרת לראשונה בקשה לאחמ"ש עבור העותר, בקשה מס' 513/99. העתק מהבקשה לאחמ"ש מצ"ב ומסומן כנספח א'.
6. ביום 5.4.00 סורבה הבקשה מטעמים פליליים.
העתק ממכתב הסירוב מצ"ב ומסומן כנספח ב'.
7. כעבור שבע וחצי שנים, ביום 30.10.07 התקבלה פניית העותרים להגשת בקשה חדשה לאחמ"ש. מסיבה שאינה ברורה הפניה נשלחה על גבי טופס שכלל משמש את משרד הפנים להודיע למבקשים אילו מסמכים יש לצרף לבקשתם.
העתק הפניה להגשת בקשה, על גבי טופס של משרד הפנים, מצב ומסומן כנספח ג'.
8. ביום 9.12.07 נשלח לעותרים מכתב שבו זומנו להגשת בקשה לאחמ"ש ליום 31.1.08, אולם המכתב הושב ע"י רשות הדואר. ביום 8.1.08 עת נכחה העותרת בלשכה נמסר לה העתק המכתב.
העתק המכתב שלא הגיע ליעדו וכן העתק המכתב שנמסר ידנית, מצ"ב ומסומנים כנספח ד'.
9. ביום 16.3.08 הגישה העותרת 1 את בקשתה לאחמ"ש עבור העותר 2, בקשה מספר 182/08. העתק מהבקשה לאחמ"ש מצ"ב ומסומן כנספח ה'.
10. במועד הגשת הבקשה נשלחו שאילתות למשטרה וגורמי הביטחון.
11. ביום 15.6.08 התקבלה החלטת ממשלה 3598, ולפיה הוכרזה רצועת עזה כאזור בו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה, ועל כן אין לאשר מתן רישיונות לשיבה בישראל או היתרים לשיבה בישראל לתושבי רצועת עזה.
12. ביום 17.11.08 הועברה עמדת המשטרה לפיה הם ממליצים לדחות את הבקשה, לאור עברו הפלילי של העותר הכולל הרשעה בהחזקת סמים לצריכה עצמית.
13. ביום 27.5.09 סורבה הבקשה מטעמים פליליים.
העתק ממכתב הסירוב שנשלח לעותרים מצ"ב ומסומן כנספח ו'.
14. ויובהר, אפילו לא היתה הבקשה מסורבת מטעמים פליליים, היה מקום לדחות אותה נוכח החלטת הממשלה מיום 15.6.08.
15. רק ביום 24.10.10, כשנה וחמישה חודשים לאחר שסורבה הבקשה, התקבל מכתב ערר מאת ב"כ העותרים דאז עו"ד בכור.
העתק ממכתב הערר מצ"ב ומסומן כנספח ז.
16. ביום 27.12.10 התקבל מכתב תזכורת לערר.
העתק ממכתב ב"כ העותרים מצ"ב ומסומן כנספח ח'.
17. ביום 18.1.11 נשלח לעותרים, באמצעות בא כוחם, מכתב תשובה כי הבקשה לאחמ"ש נדחת בהתאם להחלטת ממשלה 3598 מיום 15.6.08 לפי סעיף 3 ד' לחוק האזרחות

והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג - 2003, שבה הוכרזה רצועת עזה כאזור בו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה.
העתק מהחלטת המשיב הדוחה את הבקשה מצ"ב ומסומן בנספח ט'.
18. ביום 23.3.11 הוגשה השגה על החלטה דנן.

19. בהחלטת יו"ר הוועדה מיום 29.8.11 נדחתה ההשגה, לאחר שנמצא כי החלטת הממשלה מס' 3958 אינה מאפשרת מרחב שיקול דעת לשר הפנים לאישור הבקשה לאיחוד משפחות, וכי הוועדה אינה פורום נאות לתקיפת החלטת הממשלה. ביתס לעברו הפלילי של המשיג נקבע כי אכן ראוי היה לנמק את הסירוב בענין זה ביתר הרחבה, ואף לקיים שימוע בטרם מתן ההחלטה הראשונה לענין מניעה פלילית, אלא שבנסיבות דהיום בהינתן החלטת הממשלה, אין טעם בעריכת שימוע כאמור. עוד נקבע כי ככל שבקשתם מבוססת על שיקול הומניטארי, קיים פורום מתאים תלופי לבחינת שאלה זו.

ב. תשתית משפטית

מתן מעמד בישראל – כללי

20. חוק הכניסה לישראל, התשי"ב – 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") קובע, כי מי שאינו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, אינו בעל זכות קנויה לשבת בישראל, וכי ישיבתו בישראל מותנית ברישיון ישיבה שניתן לו על-פי חוק זה.

21. על-פי חוק הכניסה לישראל, הסמכות למתן רישיונות ישיבה ושיקול הדעת לשימוש בה מסורים לשר הפנים או מי שהוסמך לכך על ידו. שיקול הדעת בהענקת רישיונות ישיבה רחב הוא, ונובע מאופי הסמכות וריבונות המדינה להחליט מי ייכנס בשעריה (ראה: בג"צ 431/89 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 505, 520; בג"צ 1031/93 פסרו (גולדשטיין) נ' שר הפנים, פ"ד מט(4) 661, 678-677).

22. המדיניות שנוקט בה משרד הפנים מזה שנים רבות הינה שלא להעניק אשרות ישיבה לזרים אלא במקרים חריגים בהם קיימים שיקולים הומניטאריים מיוחדים. מדיניות זו של משרד הפנים הינה פועל יוצא של ריבונותה וסמכותה הבלעדית של המדינה להחליט מי יוכל לשהות בשטחה. מדיניות זו עמדה לא אחת תחת ביקורתו של בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אשר לא ראה להתערב בה (ראה: בג"צ 656/87 מנצח נ' שר הפנים, תק-על(1)88 70; בג"צ קנדל הנ"ל).

23. שיקול הומניטארי חשוב להענקת מעמד והיתרי כניסה ושהייה בישראל למי שאינם אזרחיה ותושביה, הינו הרצון למנוע פירוד בין קרובי משפחה מדרגה ראשונה. יחד עם זאת, לשם מתן היתרי כניסה ושהייה בישראל על רקע זה נקבעו תנאים מחמירים, אשר ככלל, רק מי שעמד בהם נבחנת בקשתו לקבל או להאריך אשרת ישיבה בישראל.

24. בהתאם לכך, לפי המדיניות שנקבעה ע"י משרד הפנים ואושרה בפסיקה, ככלל, קבלת מעמד במסגרת בקשה לאיחוד משפחות של אזרח או תושב קבע עם מי שאיננו כזה, מחייבת עמידה בהסדרים מדורגים, כאשר לצורך הכניסה לתהליך המדורג ולצורך מעבר בין שלבי ההליך נבדקים קריטריונים שונים, ובהם כנות קשר הנישואים, קיום

מרכז חיים בישראל והעדר מניעה ביטחונית או פלילית (בג"ץ 2950/96 מוסא נ' שר הפנים).

25. אין חולק, כי כנגד בקשתו של אדם לאיחוד משפחות ולקבלת היתר שהייה בישראל, עומדת זכותה של המדינה להגנה על בטחונה ועל בטחון תושביה ועל האינטרסים החיוניים שלה. במסגרת שיקול הדעת המופעל על פי חוק הכניסה לישראל, על שר הפנים לשקול האם היענות לבקשה לשהות בישראל עלולה ליצור סכנה לביטחון הציבור, לשלמו, לביטחון המדינה או לאינטרסים החיוניים שלה.

חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ה – 2005

26. בעקבות ההתפתחויות הביטחוניות מאז חודש אוקטובר 2000, התקבלה ביום 12.5.02 החלטת הממשלה 1813, שעל פיה, ככלל, לא יוענקו לתושבי האזור אזרחות לפי חוק האזרחות ולא יינתנו רישיונות לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל.

27. חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה), תשס"ה – 2005 (להלן: "הוראת השעה"), מעגן את תוכן החלטת הממשלה 1813, בסייגים הקבועים שם. תכליתה של הוראת השעה היא ביטחונית, והיא נלמדת גם מנסיבות תיקיתה. הוראת השעה מבטאת גישה לפיה יש משום סיכון ביטחוני במתן חופש תנועה ושהייה בישראל לתושבי האזור.

28. בסעיף 4 להוראת השעה נקבעו הוראות מעבר, כאשר סעיף 1(4) עניינו בתושב אזור אשר יש ברשותו אשרת שהייה בישראל בעת כניסת הוראת השעה לתוקף, ובו נקבע כי ניתן להאריך את אשרת שהייה שיש ברשותו של תושב אזור. סעיף 2(4) להוראת השעה, עניינו בבקשות לקבלת מעמד בישראל שהוגשו קודם להחלטת הממשלה מיום 12.5.02, וטרם הוכרעו ביום תחילת החוק. סעיף זה קובע, כי במקרים אלו ניתן להעניק למבקש היתר שהייה זמני.

29. בשנת 2005 תוקנה הוראת השעה, הוספו חריגים לאיסור הכללי על מתן היתרי השהייה, ואף הוסף סעיף 3 שעניינו מניעה ביטחונית. סעיף 3ד תוקן שוב בשנת 2007, וכך קובע הנוסח המתוקן:

"לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל, לתושב אזור, לפי סעיפים 3, 1א3, 3א(2), 3ב(2), ו-3(3) ו-4(2), ולא יינתן רישיון לישיבה בישראל לכל מבקש אחר שאינו תושב אזור, אם קבע שר הפנים או מפקד האזור, לפי הענין, בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או המבקש האחר או בן משפחתם עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל; בסעיף זה, "בן משפחה" - בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות ובני זוגם. לענין זה, רשאי שר הפנים לקבוע כי תושב האזור או המבקש האחר עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, בין השאר על סמך חוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו של תושב האזור או המבקש האחר מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה."

30. בעקבות תיקון סעיף 3ד לחוק ונוכח המצב הביטחוני ברצועת עזה, חיווה שירות הביטחון הכללי דעתו, כי רצועת עזה הינה אזור בו מתבצעת פעילות המהווה סיכון לביטחון מדינת ישראל או אזרחיה.

31. ביום 15.6.2008 התקבלה החלטת ממשלה 3598 שבה הוחלט כי :

"בהתאם לסעיף 3ד לחוק, ועל בסיס חוות דעת גורמי הביטחון המוסמכים, לקבוע כי רצועת עזה הינה אזור בו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל ואזרחיה, ולפיכך מנחה הממשלה את שר הפנים או מי שהסמיך לכך שלא לאשר מתן רישיונות לישיבה בישראל או היתרים לשהייה בישראל לפי סעיפים 31-א(2) לחוק, למי שרשום במרשם האוכלוסין כתושב רצועת עזה, וכן למי שמתגורר ברצועת עזה אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין כתושב רצועת עזה. מובהר בזאת כי סעיף זה יחול מכאן ולהבא ואינו חל בכל מקרה על מי שבקשתו הראשונית כבר אושרה".

32. עתירות נגד חוק הוראת השעה נדחו בבג"צ 7052/03 עדאללה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים (14.5.06, פורסם בנבו). על תכלית הוראת השעה ראו את דברי כב' השופט חשין שם, בסעיפים 3 ו-5 לפסק דינו.

33. ביום 11.1.12 נדחתה עתירה נוספת נגד חוק הוראת השעה, שהוגשה בין היתר על רקע השינויים שהוחלו בהוראת השעה מאז חקיקתה לראשונה, ובין היתר, הוספת הסיפא לסעיף 3ד האמורה לעיל (בג"ץ 466/07 ח"ב זהבה גלאון ואח' נ' היועמ"ש ואח' 11.1.12, פורסם בתקדין).

ג. עמדת המשיב

34. עיקרה של העתירה מכוונת כנגד פרשנות החלטת הממשלה ויישומה במקרה זה, כאשר העותרים טוענים מספר טענות מרכזיות לענין זה. ראשית, טוענים העותרים כי יש לפרש את החלטת הממשלה כך שתחול רק על בקשות שהוגשו לאחר מועד ההחלטה. חיזוק לטענתם מוצאים העותרים בהלכה בענין חזקת אי הרטרוספקטיביות של דברי חקיקה ובהוראות חוק הפרשנות, ובהלכת דופש. לחילופין טוענים העותרים כי יש לראות בזימון להגשת הבקשה - כאישור בקשתם הראשונית. שנית, טוענים העותרים כי פרשנות החלטת הממשלה מחייבת הפעלת שיקול דעת פרטני של שר הפנים. שלישית, טוענים העותרים כי החלת החלטת הממשלה על העותרים אינה סבירה בנסיבות הענין.

35. היבט נוסף, אם כי שולי יותר, של העתירה עניינו בהחלטת המשיב בתחילה לסרב לבקשה על רקע מניעה פלילית. בקשר לכך טוענים העותרים כי בענייננו המניעה הפלילית אינה יכולה להצדיק סירוב לבקשה, וזאת גם ללא קשר לסוגית אי עריכת שימוע בענייננו, וזאת לנוכח עברו הפלילי הקל ומאחר שהחלטת משרד הפנים ניתנה בלא הנמקה מספקת.

על העתירה להידחות על הסף בשל שיהוי

36. המשיב יטען כי דינה של העתירה להידחות על הסף על רקע השיחוי המצטבר שנפל בעתירה ובהתנהלות העותרים הכוללת בהתייחס לבקשתם הנוכחית לאיחוד משפחות. השיחוי המצטבר האמור החל בשיחוי של **שנה וחמישה חודשים** בהגשת הערר על ההחלטה מיום 27.5.09 בעניינם, וזאת הגם שבהחלטה זו צוין במפורש כי ניתן לערור עליה בתוך 45 יום, המשך בשיחוי של חודש בהגשת ההשגה לאחר קבלת ההחלטה בערר מיום 18.1.11 וזאת בניגוד לסדרי עבודתה של וועדת ההשגה, וכלה בשיחוי נוסף של שלושה שבועות בהגשת העתירה הנוכחית לאחר קבלת החלטת וועדת ההשגה בעניינם מיום 29.8.11, וזאת בניגוד לתקנות בית המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000.

37. השיחוי האמור הוא שיחוי סובייקטיבי ואובייקטיבי. כך, מהשיחוי הכבד המצטבר שנפל בהתנהלות העותרים יש כדי ללמד על זניחה וויתור על טענותיהם. דברים אלה מקבלים משנה תוקף ביחס לטענות העותרים באשר לטעמי המניעה הפלילית שעמדו בבסיס ההחלטה הראשונה בעניינם. זאת ועוד, בשיחוי המצטבר יש גם כדי ללמד על האופן שבו יש לקרוא את טענותיהם לענין 'הפגיעה הקשה' שנגרמה ע"י החלטת המשיב כביכול למרקם חייהם של העותרים. מעבר לכך, לשיחוי בענייננו יש השלכות אובייקטיביות, שכן במסגרת עתירתם מבקשים העותרים לדון כעת גם בטעם הפלילי הקונקרטי שעמד בין היתר בבסיס הסירוב לבקשתם לאחמ"ש, והתבסס על אירועים שאירעו לפני למעלה מחמש שנים. מובן כי לחלוף הזמן בהקשר זה יש משמעות מבחינת ההיתכנות והטעם בקיום דיון ממין זה, שכן בקשה לאחמ"ש דורשת בדיקה עדכנית בדבר עמידה בתנאים לה, ובין היתר בדיקה עדכנית לענין קיומה של מניעה פלילית לאישור הבקשה.

על העתירה להידחות לגופה

38. לגופם של דברים יטען המשיב כי דינה של העתירה להידחות בשל העדר עילה. כפי שעלה מהחלטות המשיב בנושא, בקשתם של העותרים סורבה כדין על רקע החלטת הממשלה מס' 3958 מיום 15 ביוני 2008, אשר בה נקבע, מכוח סעיף 3ד להוראת השעה ועל בסיס חוות דעתם של גורמי הביטחון, כי אין לאשר מתן רישיונות לישיבה בישראל או היתרים לשהייה בישראל לפי סעיפים 3 ו-3א(2) לחוק, למי שמתגורר בעזה או רשום במרשם כתושב עזה. זאת, בנוסף למניעה פלילית, שבגינה סורבה בשלב הראשון בקשתו השנייה של העותר לאחמ"ש משנת 2008 (בקשתו הראשונה משנת '99 סורבה גם היא בשל מניעה פלילית). החלטת הממשלה האמורה חלה על העותרים, וזאת לאור הוראת התחולה המפורשת שבה, כפי שיורחב להלן.

39. המשיב יבקש להדגיש בפתח הדברים, כי כפי שעולה מהתשתית העובדתית שפורטה לעיל, לא יכולה להיות מחלוקת, כי בקשתם הנוכחית של העותרים לאיחוד משפחות הוגשה ביום 16.3.08. על-פי החומרים שבידי המשיב הפניה הראשונה שהועברה מטעם העותרים לאחר דחיית בקשתם משנת 1999, הינה בקשה לזימון תור מיום 30.10.07, שבעקבותיה זומנו העותרים להגיש את בקשתם לאיחוד משפחות ביום 31.1.08. מסיבה שאינה ידועה, הם הגישו אותה לבסוף אך ביום 16.3.08.

40. אין אנו דנים במי שבקשתם אושרה קודם החלטת הממשלה, ועל כן ברי, כי דין העתירה להדחות.

41. מעבר לנדרש יוער, כי טענתם החוזרת ונשנית של העותרים כאילו בקשה כלשהי, ולו המדובר בבקשה לקביעת תור, הוגשה בספטמבר 2006 נטענה בעלמא, וללא כל בדל ראיה לתמוך בה. ויובהר, כי המסמך שצורף לתגובת העותרים בהקשר זה, הינו טופס ריק וסטנדרטי, שבוודאי אינו יכול ללמד דבר.

החלטת הממשלה 3958

42. בהחלטה זו נקבע, כי לאור חוות דעת גורמי הביטחון המוסמכים שלפיה רצועת עזה הינו אזור בו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את בטחון המדינה ואזרחיה, אין לאשר רישיונות ישיבה או אישורי שהיה לפי סעיפים 3 ו3א(2) להוראת השעה למי שרשום במרשם האוכלוסין כתושב עזה או שמתגורר בה. כן נקבע בהחלטה כי היא תחול מכאן ולהבא, ואינה חלה בכל מקרה על מי שבקשתו הראשונית **כבר אושרה**.

43. החלטה זו התקבלה על רקע חוות דעתם של גורמי הביטחון המוסמכים לכך, כי בעת הנוכחית, אישור בקשות לאחמ"ש לתושבי עזה טומן בחובו סיכון פוטנציאלי לפגיעה בבטחון המדינה, וזאת בין היתר לאור החשש מפני ניצול ההיתר ע"י גורמים עוינים. זאת בין היתר על סמך ניסיון העבר שלפיו ארגוני טרור עושים שימוש בסייענים מקרב מי שיושבים בישראל מכוח היתרי שהייה במסגרת אחמ"ש.

44. המשיב יטען, כי אין כל שאלה באשר לתחולתה של החלטת הממשלה על העותר 2, אשר רשום במרשם האוכלוסין כתושב עזה, נולד בעזה והתגורר בעזה בשנים האחרונות.

45. המשיב יטען, כי גם לענין תחולת ההחלטה על העותר במישור ציר הזמן, לא קיימת שאלה ממשית, וזאת לנוכח לשונה המפורשת של החלטת הממשלה. בהתאם להוראת התחולה המפורש שבסיפת ההחלטה, אישורי בקשות שניתנו בטרם קבלת ההחלטה, יעמדו בעינם, ואילו על בקשות חדשות - שלא אושרו במועד קבלת ההחלטה - חלה החלטת הממשלה.

46. ויובהר למען הסר ספק, כי "אישור בקשה ראשונית" משמעו אישור הבקשה הראשונית לאיחוד המשפחות והכניסה להליך המדורג, וזאת להבדיל ממעבר בין שלבים בתהליך המדורג ואישור מעמד של קבע בסיומו. קרי- מי שבקשתו הראשונה לאיחוד משפחות אושרה, הוא החל את התהליך המדורג, והתהליך המדורג בעניינו לא הופסק (לדוגמה בעקבות מניעה פלילית שהתגלתה במהלך ההליך המדורג) – לא יושפע מהחלטת הממשלה. ויודגש כבר כעת, כי על פניו ברור, שבקשה לקביעת תור להגשת אחמ"ש אינה בקשה לאחמ"ש, וממילא גם קביעת תור לעותרים וזימונם ללשכה לשם הגשת הבקשה לאחמ"ש אינה אישור הבקשה.

47. החלטה אודות אישור הבקשה מלמדת, כי המשיב מצא כי אכן מתקיימים התנאים של כנות קשר הנישואין, קיום מרכז חיים בישראל והעדר מניעה ביטחונית ופלילית. רק לאחר שהמשיב מצא כי אכן מתקיימים תנאים אלה, ואישר את הבקשה ניתן לאמר כי – הבקשה הראשונית אושרה. רק במצב דברים אלה יש הצדקה שלא להחיל את החלטת הממשלה.

48. בעניינם של העותרים – מעולם לא אושרה בקשתם לאיחוד משפחות, וודאי לא אושרה בקשה כאמור קודם החלטת הממשלה.

49. גישת העותרים, לפיה די בקביעת תור להגשת בקשה, מבלי שהתקיימה כל בדיקה של התקיימות התנאים לאישור בקשה לאיחוד משפחות, ומבלי שהוכחו כי מתקיימים תנאים כאמור – היא גישה שודאי יש לדחות מכל וכל.

50. המשיב יטען כי משהחלטת הממשלה קובעת במפורש את אופן תחולתה, טענותיהם הפרשניות כביכול של העותרים לענין התחולה אינן יכולות לעמוד מקום שבו הן סותרות חזיתית את נוסח ההחלטה עצמה.

51. לשיטת העותרים, החלטת הממשלה אינה חלה על בקשות שהוגשו קודם לקבלתה. לשיטתם, משמעות המילים "סעיף זה יחול מכאן ולהבא" הינה כי סעיף זה יחול על בקשות שיוגשו מכאן ולהבא. אלא שפרשנות זו אינה מתיישבת עם המשך סעיף התחולה שבהחלטת הממשלה, שם נאמר באופן ברור וחד משמעי, כי ההחלטה לא תחול על מי שבקשתו הראשונית כבר אושרה. ודוק – לו ההחלטה הייתה חלה רק על בקשות שיוגשו לאחר ההחלטה, לא היה צורך לציין כי היא לא תחול על בקשות שכבר אושרו (וברור שהוגשו קודם החלטת הממשלה). קבלת פרשנות העותרים לרישא של סעיף התחולה משמעה למעשה ריקון הסיפא של סעיף התחולה מתוכן.

52. העותרים מבקשים להסתמך על סעיף 21 לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981 שעניינו "סייגים לכוחו של ביטול", ובו נקבע כי:

"22. ביטולו של דין אין כוחו יפה -

- (1) להחיות דבר שלא היה לו תוקף בשעה שהביטול נכנס לתקפו ;
- (2) להשפיע על פעולה קודמת של הדין המבוטל או על מה שנעשה לפיו ;
- (3) להשפיע על זכות או חיוב שלפי הדין המבוטל. "

53. אלא שאין בסעיף 22 כדי לסייע לעותרים, שכן החלטת הממשלה ממילא אינה משפיעה על "זכות" שהייתה נתונה לעותרים לפני כן. לעותרים לא הייתה כל זכות לקבל היתר שהייה. שנית, כפי שנקבע בסעיף הראשון לחוק הפרשנות, ההוראות שבו יחולו "אם אין הוראה אחרת לענין הנדון ואם אין בענין הנדון או בהקשרו דבר שאינו מתיישב עם חוק זה". מאחר שבענייננו החלטת הממשלה עצמה קובעת את תחולתה, ממילא היא הגוברת.

54. המשיבים יטענו כי גם בטענותיהם של העותרים באשר לתחולה רטרוספקטיבית כביכול של החלטת הממשלה אין כל ממש. ונסביר. לשיטת העותרים, החלטת החלטת הממשלה על בקשות שהוגשו קודם לה וטרם ניתנה בהן החלטה היא החלה רטרוספקטיבית של ההחלטה, וכי לנוכח החזקה הכללית שלפיו אין לייחס לחיקוק מהותי תוקף למפרע (להלן גם "חזקת אי הרטרוספקטיביות"), יש לפרש את ההחלטה כחלה רק על בקשות שטרם הוגשו.

55. בהתייחס לטענה זו יטען המשיב, ראשית, כי העותרים מבלבלים בין המושגים, וכי החלת החלטת הממשלה על בקשות שטרם אושרו אינה החלה רטרואקטיבית אלא זוהי החלה פרוספקטיבית או אקטיבית של ההחלטה. ונפרט.

56. כידוע, ניתן לסווג את תחולת דברי חקיקה, ובכלל כן גם חקיקת משנה והוראות מנהל, לשלוש קטגוריות מבחינת ציר הזמן. חקיקה רטרואקטיבית, שעניינה חקיקה שמשנה את הסטאטוס המשפטי ביחס לפעולה/מצב שהסתיימו זה מכבר, חקיקה פרוספקטיבית, שעניינה חקיקה עתידית שתחולתה מוגבלת לפעולות/מצבים שטרם החלו, ובתווך - חקיקה אקטיבית, שעניינה שינוי המצב המשפטי של פעולות/מצבים קיימים בעת הכניסה של החקיקה לתוקף. וראו לדוגמא ע"א 1613/91 אורית ארביב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 765.

57. בהתאם לפסיקה, ההבחנה בין תחולה רטרואקטיבית לתחולה אקטיבית היא לפי תכלית החקיקה, ובפרט - האם דבר החקיקה מיועד לשינוי פועלם המשפטי של פעולות שנעשו בעבר, או האם הוא מיועד להסדרת המצב הקיים, וזאת הגם שבהסדרת המצב הקיים יש השפעה עקיפה על פעולות שנעשו בעבר. ובלשון השופט ברק בפרשת ארביב:

"12. הנה כי כן, חזקת אי הרטרואקטיביות חלה, על-פי טעמיה ומהותה, על פעולות שהתרחשו בעבר ועל מצבים שנסתיימו בעבר, ואשר החוק החדש נועד ומכוון לשנות את פועלם המשפטי. חזקת אי הרטרואקטיביות אינה חלה מקום שתכלית החקיקה היא להסדיר מצב קיים ונמשך, גם אם בכך עשויה להיות השפעה עקיפה על התרחשותן של פעולות שנעשו בעבר.

....

התשובה טמונה בתכליתו של החוק החדש: אם תכליתו של החוק החדש לקבוע עונש נוסף על ביצוע אותה עבירה פלונית, יהא בהחלתו על מי שביצע העבירה לפני חקיקת החוק משום החלה רטרואקטיבית של החוק. לעומת זאת, אם תכליתו של החוק החדש היא להסדיר טוהר השירות בבית המחוקקים ולמנוע חברות בו לאנשים שביצעו עבירות מסוימות, לא יהא בהחלתו על מי שביצע עבירה לפני חקיקת החוק משום החלה רטרואקטיבית של החוק. תהא זו החלה אקטיבית של החוק על אותם אנשים שבעת חקיקתו מצויים במצב הנמשך של "מי שהורשע". אכן, אם נאמר, כי החוק יוחל רק על מי שעבר עבירה פלונית לאחר צאתו, נוצר מצב דברים שבו החוק החדש הוא רק בעל אופי פרוספקטיבי.

58. באשר לקושי לעמוד על תכלית החקיקה קובע שם השופט ברק, כי על מנת להימנע ממעגל שוטה, יש לבחון את תכליות החוק האחרות מעבר לתכלית הכללית של אי החלה למפרע של דברי חקיקה.

59. כך לדוגמא נקבע שם, כי החלת דבר חקיקה חדש שבמסגרתו נדרשים תנאים נוספים לקבלת רישיון עסק, על בקשות שהוגשו קודם לתיקון, אינה החלה רטרואקטיבית:

”על-כן, חוק חדש, הדורש תנאים נוספים לשם קבלת רישיון עיסוק או עסק, אינו מוחל רטרואקטיבית, אם התנאי החדש נדרש ממי שהגיש בקשה לקבלת רישיון בטרם הוחק החוק.”

60. כן ראו בהקשר זה את דבריה של השופטת בן פורת בבג"צ 334/85 אברהם גל נ' מנהל בתי המשפט, פ"ד מ(3), 729, 736-737 (1986):

”למשל, כאשר יש צורך בהיתר כדי לעסוק במקצוע מסויים שפלוגי הקדיש לו את לימודיו, אך בין הגשת הבקשה להיתר לבין קבלתו שונה החוק על ידי הוספת תנאי מחמיר שלא נתקיים בו, לא תישמע טענתו שהדין הקודם העניק לו זכות קנויה שמצבו לא ישתנה לרעה לעומת הדין שעל בסיסו היה סמוך ובטוח שהוא כשיר לקבל את ההיתר. עובדת לימודיו בעבר, לפני התיקון, אינה הופכת את התנאי שהוסף לרטרואקטיבי. את ההיתר הנדרש הוא אמור היה לקבל בעתיד ועל רישיון כזה יחול כבר החוק המתוקן.”

61. כן ראו את דברי בית המשפט ברע"א 3145/99 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' יצחק חזן, תק-על 2003(2), 2778, 2791 (2003), ביחס להחלת תיקון לחוק ההסדרים שהפחית את חובות החקלאים כלפי נושיהם, גם על חובות שבעניינם ניתן כבר פסק משקם חלקי:

”תיקון 2 היה מוחל החלה רטרואקטיבית אילו הוראותיו הופעלו על חברי אגודה אשר עובר לחקיקתו חבותם בחלף הערבות הוגדרה באופן סופי וחלוט לכל דבר וענין, ואפשר שהם אף שילמו כבר את חובם. במצב כזה היה תיקון 2 חל למפרע על מצב שנתקיים ונסתיים בטרם נכנס לתוקף והוא היה פועל לשינוי מצב שהתגבש בעבר ואשר לא היה נתון לשינויים.”

לא כך הוא מקום שבטרם חקיקת תיקון 2 נתקיימו מהלכים שונים לבירור היקף חלף הערבות של החבר ובעת שחוקק התיקון נותרה הגדרת החיוב, בין כאשר לעצם קיומו ובין כאשר לשיעורו, פתוחה וחשופה לשינויים, התאמות, ולהתחשבות נוספת. במצב דברים כזה פועלו של תיקון 2 הוא על מצב קיים בהווה שטרם גובש לכלל מצב סופי. תחולתו על מצב זה היא אקטיבית, ונועדה לשנות מכאן ואילך מצב נתון בהווה שטרם הפך חלוט.”

62. נוכח כל האמור לעיל, החלת החלטת הממשלה על בקשות שטרם אושרו עניינה החלה פרוספקטיבית או אקטיבית של ההחלטה.

63. שנית, לשם הזהירות בלבד ולחילופין ייטען, שגם אם ייקבע כי יש בהחלת החלטת הממשלה על בקשות שהוגשו קודם למועד קבלתה משום החלה רטרואקטיבית, הרי שממילא לנוכח הוראת התחולה המפורשת שבהחלטת הממשלה, כמו גם תכלית ההחלטה ונסיבותיה, נסתרת חזקת אי הרטרואקטיביות (וראו בהקשר זה את דברי בית המשפט בפרשת בנק לאומי: ”זוהי חזקת האי-רטרואקטיביות. חזקה זו ניתנת לסתירה בין על ידי אמירה מפורשת של המחוקק, ובין מהתחקות אחר תוכנו של החוק, יעדיו ומכלול הנסיבות הנילוות לו”).

64. כפי שכבר צוין לעיל, מתן פרשנות שלפיה ההחלטה לא חלה על בקשות תלויות ועומדות סותרת באופן חזיתי את לשונה הברורה של החלטת הממשלה, ותרוקן מתוכן את הסיפא של סעיף התחולה שבהחלטה, שבו נאמר כי הסעיף בכל מקרה לא יחול על מי שבקשתו הראשונית כבר אושרה. גם נסיבות ההחלטה ותכליתה מלמדות על תחולת ההחלטה על בקשות תלויות ועומדות שטרם אושרו. תכלית ההחלטה הינה לקבוע כי לא יאושרו בקשות של תושבי עזה בשל קיומה של מניעה ביטחונית, וזאת על סמך חוות דעתם של גורמי הבטחון.

65. זאת ועוד, החלטת הממשלה לא שינתה את מצבם של העותרים לרעה, שכן בעת קבלת ההחלטה לא היה בידי העותר היתר לשהיה בישראל ובקשת העותרים טרם אושרה. גם משום כך גם לא ברור מכוח מה מבקשים העותרים למנוע את החלטה. יוזכר, כי לעותר 2 לא ניתן רישיון ישיבה מעולם, כי העותרים מעולם לא חיו יחד במדינת ישראל כדין, וכי החל משנת 2006 העותר כלל אינו חי בישראל. בקשתו הראשונה של העותר משנת 99' סורבה על רקע טעם פלילי, ומאז לא פנה בבקשה נוספת וזאת עד לשנת 08'. גם בפס"ד דקה, שהוזכר ע"י העותרים בהקשר אחר, נקבע כי בנסיבות שבהן לא ניתן היתר איחוד משפחות בעבר, עוצמת הציפייה והמשקל שיש ליתן לה היא פחותה יותר. מעבר לנדרש נעיר, כי החלטת הממשלה שהתקבלה ב-2008 התקבלה לפי תיקון הוראת השעה שהתקבל כבר ב-2007, כשנה לפני הגשת הבקשה לאחמ"ש ע"י העותרים.

66. ניסיונם של העותרים להישען על נוסח סעיף 4 לחוק הוראת השעה, והפסיקה שעסקה בכך, גם הוא אינו מסייע להם. חוק הוראת השעה קובע כי בתקופת תחולתו של החוק לא יינתן רישיון ישיבה ע"י שר הפנים או היתר לשהייה על-פי תחיקת הביטחון. החוק כולל הוראת מעבר בסעיף 4(2), שבה נקבע כי ניתן ליתן היתר לשהייה זמנית למי שבקשתו הוגשה קודם להחלטת הממשלה ולא ניתנה החלטה בעניינו עד למועד כניסת החוק לתוקף. הוראה זו ודאי לא קובעת חובה ליתן היתר כאמור.

67. ואולם בעניינם של העותרים חלה החלטת הממשלה, שעניינה באופן יישום אחד מרכיבי הוראת השעה - המניעה הביטחונית. כאמור, בסעיף 3ד להוראת השעה נקבע בין היתר כי מניעה ביטחונית אינה דווקא מניעה ביטחונית פרטנית אלא יכולה להיות גם כזו שנובעת ממגורים באזור שיש בו סיכון. על סמך חוות דעת גורמי הביטחון כי באזור רצועת עזה מתקיימת פעילות העלולה לסכן את בטחון המדינה ואזרחיה, קבעה הממשלה כי אין לאשר רישיון ישיבה או מתן היתר שהייה לפי סעיפים 3 ו-3א(2) לחוק למי שרשום במרשם האוכלוסין כתושב רצועת עזה או מתגורר שם.

68. קרי, המדובר בהרחבת ההגדרה של מניעה ביטחונית שבהוראת השעה, והניסיון להשליך מסעיף 4(2) להוראת השעה לענייננו אינו ממין העניין.

69. העותרים אף מבקשים להסתמך על ההלכה שנקבעה בעע"מ 8849/03 דופש נ' מנהל מינהל האוכלוסין במזרח ירושלים, שלפיה ניתן לשדרג את מעמדו של מי שלא שודרג במועד הקובע, וזאת אם אי השדרוג נבע מחמת טעות או עיכוב בלתי מוצדק אשר נבע מן המשיב, וזאת חרף הוראת הוראת השעה. לשיטתם יש לראות בכך חיזוק לעקרון שיש להגן על מי שפנה וזכאי היה להכרעה טרם השינוי החוקי.

70. הלכת דופש כלל אינה רלבטית לענייננו, שכן היא אינה מתייחסת להחלטת הממשלה נשוא הליך זה. יתר על כן, אין כל קשר בין הלכת דופש, שמתייחסת לשדרוג מעמד, לבין בקשה חדשה לאיחוד משפחות כבענייננו. ההבדל בין אישור בקשה לשדרוג מעמד לבין אישור בקשה ראשונה לאיחוד משפחות הוא הבדל מהותי, שכן כאשר המדובר בשדרוג, המדובר במצב שבו כבר הוחלט שמתקיימים התנאים הנדרשים לצורך איחוד משפחות, והשאלה היא לענין המעמד שיינתן בעקבות זאת - האם היתר מת"ק, אשרת א/5 או תושבות קבע. בניגוד לכך, בענייננו מדובר בשאלה האם מלכתחילה מתקיימים התנאים לאישור בקשה.

71. כאמור, הלכת דופש מתייחסת לנסיבות שבהן אושרה בקשה לאיחוד משפחות קודם להחלטת הממשלה 1813 שנתקבלה בשנת 2002, קרי, בני הזוג המבקשים איחוד משפחות הקימו בארץ את הקן המשפחתי, כדון, וחיו יחד בארץ לאורך שנים כדון, כאשר החלטת הממשלה שינתה באורח דרסטי את מצבם לרעה. החלטת הממשלה שבמוקד העתירה הנוכחית התקבלה כשש שנים מאוחר להחלטת הממשלה 1813, כאשר ההוראה המגבילה את האפשרות של בני זוג שהאחד מהם מהאזור להקים את משפחתם בישראל ברור וידוע מזה זמן רב. החלטת הממשלה הנוכחית לא יצרה שינוי במצב המשפטי, אלא הרחיבה את ההגדרה של מניעה ביטחונית, על בסיס הנסיבות של רצועת עזה.

72. זאת ועוד, כאמור, העותרים שבענייננו מעולם לא חיו יחד כזוג בארץ כדון. כבר בקשתם הראשונה של העותרים לאחמ"ש משנת '99 סורבה על רקע פלילי. בהמשך שהה העותר בארץ שלא כדון, ואף הוגשו נגדו אישומים פליליים בגין כך לצד אישומים נוספים, ובשנת 2006 גורש לעזה. קרי, בניגוד לסיטואציות שבהן באה לטפל הלכת דופש, בענייננו למעשה לא היה שינוי בפועל במצבם של העותרים בעקבות החלטת הממשלה.

73. כאמור, הלכת דופש כלל אינה רלבטית לענייננו. מבלי לפגוע באמור לעיל, ממילא, הלכת דופש עניינה בנסיבות שבהן התנאים לשדרוג המעמד התקיימו קודם להחלטת הממשלה, אלא שבשל טעות או עיכוב בלתי מוצדק שנבע מן המשיב לא אושרה בקשת השדרוג במועד החלטת הממשלה. זאת, בניגוד גמור לנסיבות ענייננו, שבהן לא היה כל עיכוב בטיפול בבקשה שהביא כביכול לחלוף הזמן מעבר למועד הקובע, ולא כל שכן עיכוב בלתי מוצדק אשר נבע מן המשיב. כפי שהודגש לעיל, הבקשה הוגשה לראשונה במרץ 2008, כשלושה חודשים בלבד קודם להחלטת הממשלה, וממילא לא ניתן לומר כי היה עיכוב כלשהו באשמת המשיב שגרם לחלוף המועד מעבר להחלטת הממשלה. במועד קבלת ההחלטה טרם בשלה העת ליתן כל החלטה לגופה של הבקשה. כאמור, עמדת המשטרה הועברה רק לאחר שכבר התקבלה החלטת הממשלה וגם על פי המלצת המשטרה נכון היה לדחות את הבקשה. ויוזכר לענין זה כי בדיקת בקשות לאיחוד משפחות דורשת בירור עובדתי יסודי שאורך ככלל מספר חודשים, כפי שאף עולה מנהלי המשיב, וכפי שאף נקבע בעת"מ 690/06 תגריד רביע נ' שר הפנים (שם נדחתה עתירה שהוגשה לאחר שלא התקבלה החלטה בבקשה לאחמ"ש במשך חמישה חודשים, ונקבע כי במועד זה טרם חלף פרק הזמן הסביר לטיפול בבקשה).

74. באשר לטענה כאילו הסירוב לבקשת העותרים אינו סביר משלא הופעל שיקול דעת פרטני בענייננו, ישיב המשיב כי משמעות הטענה היא למעשה ריקונה מתוכן של החלטת הממשלה. הרי כל תכליתה של החלטת הממשלה היא הקביעה הכללית בדבר מניעה ביטחונית הקמה ביחס לתושבי עזה, ואשר בגינה לא נדרש לערוך בדיקה פרטנית באשר למסוכנות המבקש הקונקרטי. בהתאם לכך הנחתה הממשלה את שר הפנים שלא ליתן לתושבי הרצועה רישיונות והיתרי שהייה אשר נקבעו בהחלטה.

75. והרי לו כטענת העותרים נדרש היה לערוך בדיקה פרטנית לבחינת קיומה של מניעה ביטחונית בכל מקרה בו מוגשת בקשה להעניק לתושב עזה מעמד לגופו – לא היה הבדל בין תושב עזה לתושב אחר של תושב האזור, ולא היתה כל משמעות להחלטת הממשלה.

76. ויובהר, מאחר שבהחלטת הממשלה נקבע כי קיימת מניעה ביטחונית ביחס לכל מבקש שהינו תושב עזה - בין אם הוא רשום ככזה במרשם ובין אם מתגורר ברצועת עזה בפועל - הרי שנקבעה קביעה חד משמעית לגבי קיום מניעה הביטחונית לגבי מי שהחלטה חלה לגביו, ומבחינה עניינית ומעשית אין כל משמעות לשיקול דעת פרטני כביכול לשם איזון השיקול הביטחוני מול שיקולים אחרים.

77. שיקול הדעת והאיזון בין השיקולים השונים נעשה במסגרת החלטת הממשלה עצמה, שבה הוחלט בין היתר כי ההחלטה חלה רק ביחס לחלק מהחריגים שבחוק הוראת השעה, והיא אינה מונעת, לדוגמה, מתן היתר שהייה מטעמים הומניטאריים. זאת ועוד, קיים שיקול דעת ביחס לבקשות לאיחוד משפחות שאושרו אישור ראשוני, וכעת הן מצויות במהלך התהליך המדורג.

78. העותרים מבקשים להסתמך בהקשר זה על פסה"ד בבג"ץ 7444/03 דקה נ' שר הפנים (22.2.10). אלא שפסה"ד בענין דקה אינו רלוונטי לענין, מאחר והוא עוסק בשאלת קיומה של מניעה ביטחונית פרטנית לפי חלקו הראשון של סעיף 3ד לחוק הוראת השעה. בפסה"ד נקבע בין היתר כי בעת בחינת קיומה של מניעה ביטחונית קונקרטית, יש להעריך את מידת המסוכנות הנשקפת מהמבקש ולשקללה מול יתר השיקולים, ובין היתר מידת הפגיעה בזכות לחיי משפחה. מובן כי אין הדבר רלוונטי למניעה ביטחונית שנקבעה בהחלטת הממשלה בענייננו מכוח הסיפא של סעיף 3ד, שמעצם טיבה באה חלף הערכת המסוכנות הקונקרטית.

79. למעלה מן הצורך יצוין, כי מאחר שהטענה בדבר החובה לערוך שיקול דעת פרטני עומדת בסתירה חזיתית ללשון החלטת הממשלה, המדובר למעשה בתקיפה של החלטת הממשלה, שמקומה ממילא אינו בבית המשפט שבו הוגשה העתירה הנוכחית.

80. נוכח כל האמור לעיל, דין העתירה להדחות, שכן על פי החלטת הממשלה, לא היה מקום להעניק לעותר היתר לשהיה בישראל, בהיותו תושב רצועת עזה. לא נפל כל פגם ביישום החלטת הממשלה בענייננו.

81. זאת ועוד, למעשה – משמעות טענות העותרים היא תקיפה של החלטת הממשלה עצמה וניסיון לרוקן את החלטה מתוכן, ואין מקום שבית המשפט הנכבד יידרש לטענות אלה.

מניעה פלילית

82. באשר לטענות העותרים לענין המניעה הפלילית יובהר, כי לאור החלטת הממשלה, אין היום משמעות מעשית לבחינת הטעמים הפליליים שהביאו לסירוב הבקשה, ואף אין משמעות מעשית לעריכת שימוע לענין זה. בענין זה ר' פסק דין בענין נאטור עת"מ (י-ס) 15193-12/10 מחמד נאטור נ. משרד הפנים, (פורסם בנבו), אשר דחה את העתירה על הסף:

"נבון הדבר כי העותרים אינם מסתפקים בתקיפת קביעת המשיב בדבר קיומה של המניעה הביטחונית העקיפה אלא מכוונים את חיצו העתירה גם נגד קביעתו בנושא מרכז חייו של העותר. אולם כפי שציינה בצדק ועדת ההשגה, בל עוד לא בוטלה הקביעה בדבר קיומה של מניעה ביטחונית לאישור הבקשה לאיחוד משפחות, אין משמעות מעשית לשאלת מרכז חייו של העותר."

83. עוד יוזכר בהקשר זה, כי כאמור לעיל, הערר על החלטת המשיב שעסק במניעה הפלילית הוגש כשנה וחמישה חודשים לאחר מתן החלטה. בהתאם לכך, ועל רקע קיומה של החלטת הממשלה, במסגרת התשובה לערר שהוגש ע"י העותרים, כמו גם בתשובה להשגה ולעתירה זו לא הורחב בענין זה.

84. למעלה מהנדרש ולשם הזהירות בלבד יובהר, כי אפילו לא היה מדובר בעותרים לגביהם חלה החלטת הממשלה, ובקשתם היתה מסורבת מטעמים פליליים בלבד (ולא זה המצב), היה מקום לפעול בהתאם להחלטת יו"ר וועדת ההשגה. כזכור, יו"ר ועדת ההשגה קבע בהחלטתו כי בהחלטה לסרב לבקשתו של העותר על רקע טעמים פליליים נפל פגם בשל אי עריכת שימוע והנמקה חסרה, וכי לו לא הייתה קיימת החלטת הממשלה היה נדרש לרפא פגם זה באמצעות החזרת עניינו של העותר לעריכת שימוע ומתן החלטה מחודשת. במצב דברים זה, הבחינה המחודשת ממילא היתה נדרשת לנוכח חלוף הזמן ממועד האירועים שביססו את החלטת המשיב לענין זה, והשיהוי בהתנהלות העותרים.

85. יצוין בהקשר זה, כי מלבד ההרשעה בעבירת סמים משנת 2006, שהכרעת הדין וגור הדין בעניינה צורפו לעתירה, העותר הורשע במספר עבירות על חוק הכניסה לישראל בין השנים 1999-2001, וכי מחומר מודיעיני בעניינו של העותר עלה מידע הקושר אותו לעבירות מתחום האמל"ח.

היקף ההתערבות

86. הלכה פסוקה היא שאין בית המשפט שם עצמו בנעלי הרשות המנהלית ואינו מחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו. ויוזכר, כי שיקול הדעת הנתון לשר הפנים בהענקת רישיונות ישיבה בישראל הינו שיקול דעת רחב במיוחד, הנובע מאופי הסמכות וריבונות המדינה להחליט מי ייכנס בשעריה. בהתאם לכך היקף ההתערבות בהחלטות שר הפני בהקשר זה הינו מצומצם יחסית. משלא הוכח הטעם ל"אי סבירותה" של הכרעת המשיב, אין מקום להתערב בשיקול הדעת של הרשות המינהלית.

87. בענייננו, בקשתם של העותרים ליתן מעמד לעותר 2 סורבה לאור הוראת השעה והחלטת הממשלה 3598, שלפיה לא היה רשאי שר הפנים להיענות לבקשה.

88. בהחלטת המשיב בענייננו לא נפל כל פגם מינהלי. כל החלטתו של משרד הפנים עניינה יישום החלטת הממשלה בהתאם ללשונה ותכליתה, ובוודאי שלא חרזה מגדר מתחם הסבירות.

89. החלטה זו אף נבחנה ע"י וועדת ההשגה לזרים ונדחתה בהחלטה מנומקת, לאחר בחינת העובדות הרלוונטיות ומכלול טענותיהם של העותרים ושל משרד הפנים.

90. לנוכח כל האמור לעיל, אין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד בהחלטת ועדת ההשגה במקרה דנן, הן לאור עילות ההתערבות המצומצמות בשיקול הדעת הרחב המוקנה לשר הפנים בנושא הכניסה והישיבה בישראל, הן בשל העדר פגם בהחלטה והן לאור סבירותה של ההחלטה לגופו של עניין.

נוכח כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולחייב את העותרים בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד כדין.

הח"מ תבקש להתנצל על כי בשל קושי טכני לא ניתן היה להעביר את התצהיר לתימוכין בעובדות תשובה זו במועד העברת כתב התשובה. תצהיר חתום כדין יוגש במהלך השבוע הבא.

רננה אמיר, עו"ד

סגנית לפרקליטת מחוז ים-אזרחי